

betragede ham, et Udtryk af oprigtig Sorg, af virkelig broderlig Deltagelse. Opholdet i det lille, kælderagtige Kammer med de fattige Udskudsmøbler, det nøgne Gulv og de tomme Vægge, dette triste Rum, der — trods al den Omhu, hvormed den lille Trine vaagede over sin Helligdom — var som et Billede paa selve Hjemløsheden, havde vakt hans Medfølelse, og han ventede blot paa en Anledning til at lade Broderhjertet tale.

Men Per gav ham ingen saadan Anledning, og de sad i nogen Tid tavse begge to.

„Jeg er forresten netop kommen tilbage fra en lille Rejse,“ begyndte Eberhard ligesom prøvende. „Jeg har været hjemme paa Besøg i nogle Dage.“

„Naa, de har det vel godt?“ henkastede Per.

„Aa nej, det kan jeg just ikke sige, Fader har skrantet ikke saa lidt i den sidste Tid.“

„Ja saa.“

„Han er endog temmelig daarlig.“

„Af hvad?“

„Hvad jeg vilde sige . . . jeg havde, forinden jeg rejste tilbage, en længere Samtale med Doktor Carlsen, og jeg fik der ved bekræftet, hvad jeg allerede i længere Tid havde haft Fornemmelsen af gennem Brevene derhjemme fra, at Faders Tilstand giver Anledning til de alvorligste Bekymringer. Jeg tror, kort sagt, vi maa være forberedt paa, at han inden ret lang Tid gaar bort.“

Per, som følte Broderens Øjne hvile aarvaagent paa sig, fortrak ikke en Mine, skønt Hjertet hamrede i hans Bryst. Det var dog ikke Sorg, han følte ved Budskabet, ikke engang Vemod, ikke heller Anger. Det var en Uro, der greb ham, en Angst, som trykkede for Hjertekulen. Aldrig var den Tanke falden ham ind, at Faderen eller Moderen kunde dø, før han ved sit Livsværk og sin Sejr havde retfærdiggjort sig for dem. Og nu skulde denne Efterretning endda træffe ham i et Øjeblik, da hans store Forhaabninger var bleven slaaet saa beskæmmende til Jorden.

„Det er efter al Sandsynlighed Kræft,“ fortsatte Eberhard.